

her blev enigt om, vi hjalp til Gennemførelsen af disse Ting — men disse Ting har man ganske vist fjernet under Forhandlingerne i Landstinget. Jeg tror ogsaa, man vil være klar paa, at det Spørgsmaal, der til sidst bliver det afgørende Spørgsmaal i Skattelovgivningen, det er det, der fra min Side i Underudvalget blev stillet det eneste positive Forslag om, et positivt Forslag, som var imødekommende overfor Ønsker fra anden Side, og som gik ud paa en Nedsættelse af vort Krav om en generel Toldforhøjelse. Vi ønskede blot, at disse 40 Mill. Kr. skulde fordeles paa en saadan Maade, at man virkelig kunde tro, at det kunde faa nogen Indflydelse paa Forbruget, paa Handelsbalancen. Vi maa fastholde, at disse 40 Mill. Kr. burde skaffes til Veje paa eet Aar; det er i høj Grad en Svækkelse af dette Forslag, at man nu strækker Betalingen for disse Beløb ud over to Aar. Hvis Foranstaltningen overhovedet skulde have nogen valutamæssig Betydning, maa det i høj Grad svækkes ved, at man fordeler Byrderne over to Aar.

Vi gaar efter min Formening ud i en Ordning, der ikke er en Løsning af Valuta-spørgsmaalet, men et Eksperiment med Landets Pengevæsen. Det vil enten føre til Forbrug af Valutareserver — det danske Samfund har een Gang spist Egaliseringsfonden op, og nu maaske vil det gaa saaledes med denne Efterfølger af Egaliseringsfonden, at ogsaa disse 230 Mill. Kr. bliver spist op —, eller det vil føre os ind i en haardhændet Kredit- og Diskontopolitik, eller maaske endda begge Dele, til stor Skade for Landets Erhvervsliv og til Fordyrelse af Levevilkårene her i Landet, en Fordyrelse, der vil blive ganske anderledes følelig, end hvis man var gaaet til de smaa Toldforhøjelser, som vi fra vor Side har søgt at faa gennemført.

Denne Dag burde have været en af den danske Rigsdags store Dage. Jeg synes, det er blevet en bedrøvelig Dag; jeg tror ogsaa, at man fra de Sider, hvor man har samlet sig om dette Forslag, ikke tør betragte det som en Løsning af Valuta-spørgsmaalet. Jeg tror ikke, man har Grund til at gaa til denne Ordning med virkelig Tryghed og Glæde. Det er en politisk Afgørelse, her er truffet, og ingen saglig Afgørelse; det er en politisk Afgørelse,

hvor jeg ikke tror, at nogen kan sige, at de er Sejrherrer. Man har tilføjet hinanden Nederlag, men ingen kan føle sig som den sejrende.

Vi havde i høj Grad ønsket, at man havde kunnet gennemføre en Ordning, som hele Rigsdagen kunde samles om, at man havde kunnet gaa ud til Befolkningen og sagt: Vi maa paalægge jer Ofre, den danske Befolkning maa for at løse dette store, vigtige Spørgsmaal være villig til at bringe Ofre. Hvis man havde kunnet naa en Løsning, som virkelig var en Løsning, tror jeg, det danske Folk vilde have paataget sig disse Ofre. Men det Lovforslag, her gennemføres ved Flertallets Stemmer, er en Ordning, som ganske vist vil paalægge Befolkningen Ofre, Ofre, som vil strække sig langt ud over disse 40 Mill. Kr. nye Skatter; men det vil blive Ofre, som højst sandsynligt vil være bragt forgæves, det vil maaske blive Byrder, man lægger over paa Fremtiden.

Det eneste, der efter min Mening kunde føre til ikke at se Fremtiden alt for mørkt i Møde, var, hvis man kunde vente en saa enestaaende Fremgang i det danske Samfund, at Valutaforanstaltninger i det hele taget slet ikke vil være nødvendige. Men vi har ikke turdet se saa optimistisk paa Forholdene; vi kan ikke vente os det af Fremtiden, thi Fortiden byder os intet Grundlag for en saa optimistisk Opfattelse. Vi tror, at man i alle Forhold, ikke mindst i økonomiske Forhold, ikke har Lov til at bygge paa Nuet. Vi har ikke Lov til at bygge paa det, at vi en kort Tid har haft en rolig Udvikling, økonomisk og i Valutaspørgsmaalet. Vi kan ikke se bort fra Fortidens Erfaringer, der siger, at det danske Samfund i 25 Aar har været et Samfund, der har skabt for lidt Kapital, der stadig har maattet forøge sin Gæld til Udlandet. Vi tror, at man skulde bygge paa disse Fortidens Erfaringer, naar man vil bygge en Fremtid. Ved det Lovforslag, her foreligger, har man efter vor Mening ikke bygget paa denne Fortid. Den Fremtid, vi gaar ind i, vil derfor efter vor Mening være i allerhøjeste Grad usikker, og vi har derfor ikke turdet paatage os noget Medansvar for den Ordning, man her søger at gennemføre. Jeg skal anbefale at stemme imod det foreliggende Lovforslag.